

איכה ? !

קינה על

חרבן עשרים וחמשה ישובים בארץ ישראל
וגלות יושביהם על ידי אחיהם בית ישראל

ויצא ממקמו לשום ארץ לקצפה,
אחזתני זלעפה, כי רעה נשקפה,
גפן פריה וענפה היתה לשרפה,
היתה לתל שממה תל-קטיפה.

זכרה ימים מקדם שנות עולמים,
ידוד אשר הצלני מיד הישמעאלים,
ברך נה צדיקים יושבי אהלים,
עתה יצאו מבהלים מנוח-דקלים.

חטא חטא ישראל, וגם עבר ברית,
להקים ארץ, להנחיל מורשה לשארית,
בעון תכנית, הסבו את לבם אחרנית,
הלכנו קדרנית, כספו דוגית וניסנית.

טמאתה בשוליה, לא זכרה פלאיו,
יפוצו אויביו וינוסו משנאיו מפניו,
ראה כי הגדיל אויב, חרק עלי שניו,
כי מפני הרעה אבד ונאסף השלו.

ידו פרש צר, לא השיב אחור,
החשיך לארץ, הקדיר מאורי אור,
ואיחלה כי יצא משפטי לאור,
ועתה לא ראו אור בגן-אור.

איכה ישובה חבצלת השרון,
ודמם הן בצפון השמרון,
וגרשו יושבי עזה בשברון,
ונע ממדור איש כפר-דרום.

בכו תבכה, ותדמע עיני,
כי שבר גדול נשבר עמי,
זה חזיתי, השבץ אחזני,
השלכת מביתך, נצר-חזני.

גלתה עזה, עזובה תהיה,
כלתה הרעה אל המקום הזה,
אבלה אדמה, שדד שדה,
כי תכלה את פאת-שדה.

דרכי שמרון אבלים שוממין,
ויפג לבנו, כי לא האמין,
יגון תמלא היושבת בגנים,
כברוח קדים נפצו הפדים.

היו צריה לראש, איביה לענה,
הפכתם ללענה משפט, ויגדל עונה,
בערתם הפרם, וירד הדרה והמונה,
לא יראו לשחת את פרם-עצמונה.

כָּל עֲמָה נֶאֱנַחַת, זַעֲקוּ אֶל טוֹב וְסִלַּח,
מִדּוּעַ דֶּרֶךְ רָשָׁע תִּצְלַח, מֵאֵן לִשְׁלַח,
חִפְצוֹ בִּידוֹ יִצְלַח, נוֹה נֶעֱזֵב וּמִשְׁלַח,
רוּדֵי יָדוֹ הַחֲזָקָה שֶׁלַח אֶל הַבְּדִלָּח.

לֹא אֲלִיכֶם כָּל עֲבָרֵי דֶרֶךְ לַתּוֹר,
שֶׁא קִינָה וְנֶהֱי, כִּי נִצְתָנוּ וּמִי יָסוּר,
עוֹרְנוּ נִכְמָר כְּתַנּוּר, וְלֹא רָאִיתִי אוֹר,
כִּי לֹא יוֹסִיפוּ עוֹד לָגוּר בְּשֵׁא-נוֹר.

מִמָּרוֹם שֶׁלַח אֵשׁ, וְאֶכְלָה אֲרָמוֹן,
אֲז נִבְהָלוּ עֲצָמִי, נִתְנַנִּי בְּשִׁמְמוֹן,
בֵּין עֲצוּמִים יִפְרִיד, וְהִגְלָה הָמוֹן,
כַּחוּ עֲצָם, וְהִשְׁחִית בְּנֵי-עֲצָמוֹן.

נִשְׁקַד עַל בִּידוֹ, עַל צוּאֲרֵי יִשְׁתַּרְג,
עָלִי תִשְׁתַּפֵּךְ נִפְשִׁי, אֲלִיד תִּעְרַג,
עַל דּוּשׁוֹ בְּחֵרוֹץ, וּפְחָדוֹ יִשְׁרַג,
הִנֵּה כָּלִיוֹן חֵרוֹץ שֶׁם לְמוֹרָג.

סֵלָה כָּל אֲבִירֵי לִשְׁבָר בַּחוּרִים,
רִדְפִיהָ הַשִּׁיגוּהָ בֵּין הַמְּצָרִים,
רֵאוּהָ צָרִים, שֶׁחֲקוּ עַל גְּבוּרִים,
נִהַפְּכוּ לְזָרִים נִטְעֵי נִצָּרִים.

עַל אֱלֹה אֲנִי בּוֹכִיָּה לִילָה וַיּוֹמֶם,
הוּא יִשְׁבִּי חֶבֶל הַיָּם, יִצְאוּ וְאֵינָם,
נִדְּדוּ וְלֹא נוֹדַע מְקוֹמָם אֵינָם,
וְנָעוּ מִכְּפָר-יָם עַד רְפִית-יָם.

פִּרְשָׁה צִיּוֹן בִּיָּדֶיהָ אֶל הַשָּׁמַיִם מַעַל,
מִבְּרַכַּת אֲרָצוֹ מִמְּגֹד שָׁמַיִם מִטָּל,
לֹא יִהְיֶה עוֹד הַשָּׁנִים הָאֵלֶּה טָל,
כִּי הִשְׁלַף עַל הָאָרֶץ וְהוֹטִיל גִּגִּי-טָל.

צָדִיק הוּא יָדוּד בְּכָל דֶּרֶכָיו וְחָסִיד,
וְלָנוּ הַגִּיד, כִּי יִשְׁכֵּן לְבַטַּח יָדִיד,
וְעֵתָה לָמָּה הִרְעַתְתָם לִי לְהַגִּיד,
כִּי יָבֵשׁ תִּמְרָה, כָּלָה וְעֵבֶר גָּדִיד.

קָרָאתִי לְמֵאֲהָבִי, הִמָּה בְּגָדוֹ בִּידוּד,
אֵלֵי וְאֶלְלִי, אֶרֶץ רַעֲשָׁה מִפְּנֵי סִינִי,
כִּסְתָּהּ כְּלִמָּה פָּנִי, וְתִדַּד שְׁנֵתִי מֵעֵינִי,
כִּי לֹא יוֹכֵל הָעָם לַעֲלֹת אֵלֵי-סִינִי.

רָאָה יָדוּד וְהַבִּיטָהּ, מִמָּרוֹם תִּשְׁקִיף,
כִּי צָר יָדוֹ הַנִּיף, וּמִצּוּדוֹ עָלִי הַקִּיף,
בְּפֶשַׁע בָּא תִקְיָף, עַל חֲטָאתוֹ הוֹסִיף,
וּמִרְשִׁיעַ הַחֲנִיף, וְאֶסַּף אֶת קִטִּיף.

שָׁמְעוּ כִּי נֶאֱנַחָה אֲנִי, אֵין מִשִּׁיב נֶפֶשׁ,
בַּחֲדָשׁ הַחֲמִישִׁי מִצֵּאֲנִי רַעוּת חֲמֵשׁ,
עָלוּ חֲמִשִּׁים, הִשְׁחִיתוּ הָעִיר וְהַקִּדָּשׁ,
וְהִנֵּה הַפֶּךְ מִשְׁרָשׁ, וַיָּכֶה אֶל הַחֲמֵשׁ.

תָּבֹא לִפְנֵיךְ אֲנִקְתָּנוּ, וְשָׁמַע שׁוֹעֲתָם,
חוֹסֶה יָדוּד עַל עֲמָךְ, חוֹשָׁה לְתִשׁוּעָתָם,
יֵשׁ אַחֲרִית וְתִקְוָה, וְשָׁבוּ בָנִים לְגְבוּלָם,
וְאֲז נִשִּׁיר שִׁירָה חֲדָשָׁה כְּשִׁירַת-הַיָּם.